

D ů v o d y:

Co se týče právního posouzení věci, nelze souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že zásilka, o níž jde, byla žalobkyni odevzdána podle § 427 obč. zák. a že žalobkyně tudíž nabyla vlastnictví k ní tím, že jí byl zaslán a ona obdržela přijímací list na zásilku. Přijímací list není listinou, již se dokazuje vlastnictví, ani papírem, zbožím reprezentujícím. Podle § 61 (7) žel. dopr. ř. má přijímací list tutéž právní povahu jako duplikát nákladního listu a odst. (6) téhož § praví, že duplikát nemá povahy nákladního listu ani listu nakládacího. Tímto ustanovením mělo býti právě zabráněno omylu, jako by duplikát nebo přijímací list bylo pokládati za list nakládací, který ovšem jest papírem tradičním (čl. 413 a násl. obch. zák.). Vydá-li odesílatel zboží příjemci přijímací list, má to jen ten význam, že tím vzniká právo odesílatelovo, disponovati se zbožím za dopravy (§ 73 čís. 5 žel. dopr. ř.), ale příjemce nenabývá tím žádných práv disposičních. Podle § 425 obč. zák. vyhledává se k odvozenému převodu vlastnictví právní odevzdání a převzetí věci, takže příjemce nabývá výhradního práva, s věcí volně nakládati (§ 362 obč. zák.). Práva, s odeslanou věcí volně nakládati, nabývá však kupitel, byla-li věc ku dopravě odevzdána dráze, jen tehdy, když prodatel v nákladním listu uvede kupitele jako odesílatele (čl. 402 a 405 obch. zák.), jinak teprve, až je mu vydán nákladní list neb až podá žalobu na jeho vydání. Jelikož v nákladním listu o sporné zásilce uveden byl jako odesílatel Karel M., prodatel zboží, a nikoliv žalobkyně a jelikož ku vydání zboží žalobkyni a ku přijetí jeho žalobkyni pak vůbec nedošlo, nemůže býti o tom řeči, že žalobkyně nabyla vlastnictví sporné zásilky. Na tom nemění ničeho okolnost, že žalobkyni byl Karlem M-em zaslán přijímací list, poněvadž tím, jak řečeno, žalobkyně nenabyla práva, se zbožím volně nakládati. Naproti tomu nabyla žalovaná vlastnictví sporné zásilky, kterou již v držení měla, podle § 428 obč. zák. tím, že jí byla Karlem M-em dodatečně prodána. Jde tu tedy o případ § 430 obč. zák. Vlastnictví náleží tomu kupiteli, jemuž prodaná věc byla odevzdána, to jest tedy žalované, druhý kupitel mohl by se hojiti jen na prodatele. Ostatně byly nároky žalobkyně i v tomto ohledu uspokojeny, ježto, jak zjištěno v nižších stolicích, žalobkyně obdržela a přijala od Karla M-a náhradní zásilku.

Čís. 1283.

**Bezplatné užívání cizí koncese či provozování živnosti bez koncese?
Rozsah zodpovědnosti provozovatele v posléz jmenovaném případě.**

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1921, Rv II 214/21.)

Žalobkyně tvrdila, že žalovaný užíval její hostinské koncese a že se tím na její úkor bezdůvodně obohatil hodnotou, již představovala koncese v letech 1915—1919, a domáhala se náhrady škody, jež by odpovídal tomu, co by byl pachtýř za koncesi zaplatil. Oba nižší soudy žalobě vyhověly, odvolací soud uznal nárok po právu za dobu od 1. července 1917 do 31. prosince 1919.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Názor odvolacího soudu, že žalovaný užíval od 1. července 1917 do 31. prosince 1919 bezplatně ve svůj prospěch a na újmu žalobkyně její hostinské koncese, jest mylný. Uváží-li se, že žalovaný — jak nesporno — neučinil se žalobkyní ani výslovně, ani mlčky smlouvy o její hostinské koncesi; — že žalovaný nebyl živnostenským úřadem schválen jako zástupce nebo pachtýř sporné koncese; — že nebylo ani tvrzeno, že se vůči jiným osobám vydával za zástupce nebo pachtýře žalobkyně nebo za jinakého uživatele její koncese; — že naopak — jak plyne z výpovědi svědka ve spojení s nájemní smlouvou ze dne 22. června 1913 — žádal za propůjčení vlastní koncese hostinské; — nelze shledati podkladu pro domněnku, že žalovaný užíval koncese žalobkyni příslušející, — dlužno spíše míti za to, že provozoval ve svém domě čp. 146 hostinskou a výčepnickou živnost bez koncese. Za to jest dle § 132 a) živn. ř. zodpověděn živnostenskému úřadu, ale není povinen náhradou žalobkyni, které, když nemohla v jeho domě provozovati hostinské živnosti na základě koncese, jí náležející, příslušelo právo žádati za přenesení koncese do jiné místnosti (§ 20 živn. ř.). Proč povolané úřady trpěly neoprávněné provozování živnosti žalovaným, nelze soudům zkoumati. Že byly toho náhledu, že se tak děje na základě koncese C-ovy, jest pouhou, ostatně vzhledem k ustanovením § 19 odstavec druhý až čtvrtý živn. ř. patrně neodůvodněnou domněnkou. Případný náhled správních úřadů byl by také beze všeho významu pro rozhodnutí soudní, jež nelze budovati na náhledech jiných úřadů, nýbrž jen na zjištěných skutečnostech a předpisech zákonných.

Čís. 1284.

V tom, že vlak, dopravující pouze železniční zřízence, nevjel do nádraží, nýbrž zastavil u topírny, jest spatřovati příhodu v dopravě, byly-li jim dopravovány také jiné osoby, jež nevěděly, že vlak nevjede do nádraží, a jež musely se pak za tmy a nepohody spleť kolejí a vyhybek do nádraží ubírat. Doprava cestujících jest skončena teprve tím, že cestující opustí výstupiště.

Není spoluzaviněním poškozeného, nevěnoval-li za cesty od vlaku do nádraží zvýšenou pozornost překážkám, jsoucím v cestě.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1921, Rv II 217/21.)

Žalobkyně zamýšlela jeti do Brna a, přišedši na nádraží, spatřila vlak, připravený k odjezdu do Brna, vstoupila do něho bez lístku, průvodčí vlaku ještě před odjezdem jí sdělil, že jest to vlak, určený pouze pro železniční zřízence, že ho však může použiti, zaplatí-li trojnásobné jízdné, na které jí pak vystavil lístek. Vlak nevjel však až do hlavního brněnského nádraží, nýbrž zastavil u topírny a žalobkyně, jdouc za šera ku hlavnímu nádraží, klopýtla přes vyhybkovou tyč a poranila se. Žalobce o náhradu škody procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud ji zamítl. **D ů v o d y:** Odvolací soud obíral se odvoláním v první řadě s hlediska právníckého posouzení sporné věci, ježto v tomto směru sluší především hledati řešení sporu. A tu dlužno dát za pravdu